

nes fra første udbetalingsdag – eller fra det tidspunkt, hvor sagen sidst har været vurderet. Har kommunen efter forslag til lov om retssikkerhed og administration på det sociale område således foretaget en kvalificeret vurdering, eller har kommunen udarbejdet en plan efter § 9, stk. 1, skal sagen således tages op senest 3 måneder efter vurderingen/planen er udarbejdet.

I sager om revalidering, hvor hjælpen forudsætter en erhvervsplan, foreslås fristen for opfølgning at være 6 måneder, hvilket svarer til de gældende regler. Så længe der ikke foreligger en erhvervsplan, fx under forrevalidering, gælder de almindelige regler om opfølgning, dvs. mindst hver 3. måned. Ved skånepjob med løntilskud foreslås fristen for opfølgning at være 6 måneder.

Til kapitel 4

Kontanthjælp og aktivering

Til § 11

I *stk. 1* understreges sammenhængen mellem kontanthjælp og aktivering, idet det er præciseret, at disse 2 former for hjælp er sideordnede. Det betyder, at kommunen ved en ansøgning om hjælp kan vælge straks at tilbyde aktivering, når det er konstateret, at ansøgeren opfylder betingelserne for hjælp.

Stk. 2 svarer til den gældende lovs § 37, stk. 1. Ordlyden er imidlertid ændret efter anbefaling fra Kontanthjælpsudvalget.

Udvalget fandt, at det vil gøre bestemmelsen mere oplysende, hvis det blev præciseret:

»1) at ændringen skal være noget udefra kommende, hvilket kan formuleres sådan, at pågældende «har været udsat for» ændringer, der påvirker pågældendes forsørgelsesforhold, dvs. bevirker, at pågældende fremtidig er afskåret fra at skaffe det nødvendige til sit eget eller familiens underhold. I begrebet «være afskåret fra» ligger forudsætningsvis, at der ikke kan ydes kontanthjælp til personer, der har valgt at benytte sig af de ordninger, der ikke stiller krav om, at modtageren udnytter sine arbejdsmuligheder. Det gælder således overgangsydelse, efterløn, orlovsydelse o.lign. Dette følger også af bistandslovens § 40, men bør efter udvalgets opfattelse præciseres i bemærkningerne ved en ændring af § 40, og

2) at der indsættes eksempler på typiske ændringer, dvs. arbejdsløshed, sygdom, fødsel og samlivsophør. Da kontanthjælpen er underste sikkerhedsnet, vil en opregning imidlertid kun være vejledende, dvs. at der stadig vil være en række tilfælde, hvor der må foretages en individuel bedøm-

melse af sagens faktiske omstændigheder i forhold til det retlige kriterium («den sociale begivenhed»). Det er dog overvejende udvalgets opfattelse, at der vil kunne være en vis pædagogisk værdi i at angive nogle eksempler, selvom virkeligheden ofte overstiger fantasien. Det kan eventuelt suppleres med, at man i bemærkningerne til lovbestemmelsen anfører, hvad der ikke kan betragtes som en ændring i bistandslovens forstand, eksempelvis ægteskab, familiesammenføring, driftstab mv. Med hensyn til familiesammenføring bør man efter udvalgets opfattelse præcisere, at det ikke kan betragtes som en social begivenhed, at en person flytter her til landet, og kun overgår fra at blive forsørgt af sine forældre til at blive forsørgt af sin ægtefælle.«

I overensstemmelse med Kontanthjælpsudvalgets anbefalinger er det ved indsættelse af eksempler understreget, at det skal være udefra kommende ændringer som fx arbejdsløshed, sygdom eller samlivsophør. Der er alene tale om eksempler. Der vil derfor som hidtil være en række andre ændringer, som også i den konkrete situation må betegnes som en ændring, der kan udløse ret til hjælp. Både uforudsette ændringer og ændringer, der kan forudses, kan berettige til hjælp.

Lovforslaget fastholder således princippet i bistandsloven om, at kommunen skal foretage en samlet individuel bedømmelse af ansøgerens forhold for at se, om ændringen i ansøgerens personlige forhold kan begrunde hjælp. Det er således ikke muligt at lave en udtømmende opregning af sådanne ændringer.

For at få hjælp er det ligeledes som hidtil en betingelse, at ændringen medfører, at den pågældende bliver afskåret fra at skaffe det nødvendige til at kunne forsørge sig selv eller sin familie, og at behovet ikke dækkes gennem andre ydelser. Hermed fastholder forslaget, at hjælpen er subsidiær i forhold til andre private og offentlige forsørgelsesmuligheder.

Personer, der går på orlov, efterløn, eller overgangsydelse, er ikke afskåret fra at skaffe det fornødne, idet de selv har valgt ordninger, hvor der ikke stilles krav om, at de skal udnytte deres arbejdsmuligheder. Derfor er betingelserne for at yde hjælp ikke opfyldt. Det samme gælder personer, der vælger at begynde på en uddannelse, jf. nærmere bemærkningerne til forslagens § 12.

Ændringer, der ikke medfører en forringelse af ansøgerens mulighed for at klare sig selv og sin familie, kan ikke udløse ret til hjælp. Fx vil en lønmodtager med ret til fuld løn under sygdom ikke være berettiget til hjælp efter kapitel 4, da sygdommen ikke be-